

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **SOLIDE INVEST, s.r.o.**, IČ: 26926741
sídlem Dukelská třída 400/24, 614 00 Brno
zastoupen advokátkou JUDr. Mgr. Olgou Karfíkovou, LL.M.
sídlem náměstí Svobody 702/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2018, č. j. JMK 62355/2018, sp. zn. S-JMK 54532/2018/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2018, č. j. JMK 62355/2018, sp. zn. S-JMK 54532/2018/OD/VW, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Mgr. Olgy Karfíkové, LL.M., advokátky se

sídlem náměstí Svobody 702/9, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně brojila žalobou podanou u zdejšího soudu proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy (dále též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 20. 3. 2018, č. j. 101657/2017-8 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků provozovatele vozidla (dříve správní delikt provozovatele) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že 1. dne 20. 3. 2016 v 10.10 hod. v Holasicích, ul. Brněnská 88, prostřednictvím vozidla RZ:, překročila nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, kdy v místě byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, neboť jela rychlostí 82 km/h, resp. po započtení toleranční odchylky měření 3 km/h rychlostí 79 km/h, což bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy; 2. dne 15. 3. 2017 v 9:27 hod. v Židlochovicích, ul. Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6, prostřednictvím vozidla RZ:, překročila nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž jela rychlostí 69 km/h, resp. 66 km/h po započtení toleranční odchylky měření 3 km/h, což bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy. V obou případech nebyl blíže ustanoven konkrétní řidič, který se přestupků dopustil, pročez odpovědným za přestupky byl provozovatel příslušného vozidla ve smyslu § 10 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Shora uvedeným jednáním došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, 4 zákona o silničním provozu. Za popsané přestupky byla provozovatelce vozidla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč (dle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu) a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. V žalobě bylo namítáno, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a také obsahuje nesprávný výklad právního předpisu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice jednak uvedl, že k aplikaci nového přestupkového zákona bylo správné přistoupit, protože to pro žalobkyni bylo příznivější, avšak následně uvedl, že nová právní úprava nebude pro pachatele příznivější s odkazem na rozhodnutí NSS, protože podle tohoto rozhodnutí není nová právní úprava příznivější pro případy spáchání přestupku provozovatele vozidla před

účinností nového přestupkového zákona. Žalovaný si tedy významně protiřečil, pročž žalobce pokládá jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nesrozumitelné a trpící libovůlí. Žalobkyně v této souvislosti také zpochybnila nesprávný právní výklad přechodných ustanovení nového přestupkového zákona ve vztahu k odpovědnosti za přestupek. Podle žalobce také žalovaný nesprávně posoudil otázku promlčení, a to v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem ČR. Nezohlednil totiž právní úpravu účinnou od 1. 7. 2017, pročž opomněl ústní požadavek používat pozdější právní úpravu, je-li to pro pachatele příznivější.

4. Žalovaný též ve věci nesprávně právně posoudil zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla, když nesprávně neaplikoval § 125f odst. 6 (dříve § 125f odst. 5) zákona o silničním provozu. Podle citovaného ustanovení totiž provozovatel vozidla za přestupek (správní delikt) podle odst. 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti bylo jeho vozidlo odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou anebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Žalobkyně totiž upozorňovala na skutečnost, že předmětné vozidlo nemohl v rozhodné době užívat a disponovat s ním. Vozidlo totiž svévolně zadržoval a užíval Bc. P. B., jenž ho měl fakticky u sebe, avšak nedisponoval k tomu řádným právním titulem. Žalobkyně již od konce roku 2014 nemá předmětné vozidlo ve své faktické dispozici, když ho neoprávněně užívá bývalý jednatel Bc. P. B., který pravděpodobně v rozhodné době také vozidlo řídil. Neoprávněné užívání vozidla je také řešeno Policií ČR. Žalobce také upozorňoval na to, že vynaložil řádnou péči, veškeré úsilí, aby zabránil tvrzenému porušení povinnosti provozovatele vozidla. Za této situace podle § 125e) odst. 1 zákona o silničním provozu právnická osoba neodpovídá za správní delikt. Podobná je i úprava v § 21 odst. 1 nového zákona o přestupcích.
5. Kromě shora uvedeného nesprávného právního posouzení věci žalobkyně ještě namítala nesprávné posouzení společenské škodlivosti a potřeby působit preventivně při rozhodování o přestupcích.
6. Vzhledem ke shora uvedenému žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, a že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný je toho názoru, že on i prvostupňový správní orgán postupovali při svém rozhodování zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný se také vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám s tím, že je zcela odmítl jako nedůvodné. K námitce prekluze žalovaný uvedl, že plně respektoval čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, nicméně nová právní úprava nebyla pro pachatel příznivější, neboť odkazovala na lhůty podle dosavadních právních předpisů. Dále žalovaný uvedl, že § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je speciálním k § 125e citovaného zákona. Provozovatel se může zbavit odpovědnosti za přestupek pouze prokázáním jednoho ze dvou liberačních důvodů, přičemž tento výčet je taxativní a nikoliv demonstrativní, není tak možné jej aplikovat na analogicky obdobné situace. V posuzované věci žalovaný vycházel mimo jiné z vyjádření Policie ČR, z něhož jasně vyplynulo, že

k odcizení vozidla nebo nezákonnému užívání vozidla nedošlo. Otázky užívání vozidla řešené v soukromoprávním sporu pak nemají vliv na posouzení odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí zhodnotil řádně změnu právní úpravy a odůvodnil použití právní úpravy v konkrétním znění. Pro vedení řízení o přestupku je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku řidiče, nikoliv však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Otázka zavinění je hlavním odlišením přestupku provozovatele vozidla (platí objektivní odpovědnost, zavinění se nevyžaduje) od přestupku řidiče (platí subjektivní odpovědnost, zavinění se vyžaduje). Jelikož se sdělenému řidiči nepodařilo spáchání přestupku prokázat a posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídá žalobkyně jako provozovatelka vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (viz rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, sp. zn. 10 As 250/2016). Prvostupňový správní orgán v rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, a tedy uvedl i znaky přestupku. Formální stránka deliktu byla naplněna.

8. Podle žalovaného vychází napadené rozhodnutí ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobkyně. Žalobkyně nebyly zkrácena na svých právech.
9. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

10. V podané replice žalobkyně zopakovala již uplatněné žalobní body a některé z nich v reakci na vyjádření žalovaného dále upřesnila. Žalobkyně dále označila poukaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 3 As 266/2016, za zcela irrelevantní. Pokud NSS vyslovil, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, pak tento závěr vyslovil pouze v tam projednávané věci a k tam projednávané otázce. Tento závěr není možné bez dalšího zobecňovat. Argumentaci žalovaného označila žalobkyně za nepřijatelnou. V souvislosti s § 112 nového přestupkového zákona žalobkyně také uvedla, že k posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti posuzovaného činu.
11. Žalobkyně se dále vyjádřila k argumentaci žalovaného, jenž se týkala tvrzení, že výčet liberačních důvodů v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je taxativní a nikoliv demonstrativní, protože liberační důvody nelze analogicky rozšiřovat. Žalobkyně má však za to, že v trestním právu je analogie ve prospěch obviněného přípustná, a není tak rozhodné, zda ustanovení je koncipováno taxativně či demonstrativně. Je-li tedy analogie ve prospěch pachatele v trestním právu možná, pak je možná i analogie ve prospěch pachatele ve správním trestání, a již z tohoto důvodu nemůže být okruh okolností vylučujících odpovědnost (liberačních důvodů) uzavřený a neměnný. Žalobkyni bylo totiž vozidlo v podstatě odcizeno, neboť žalobkyně dobrovolně nepřenechala předmětné vozidlo k užívání jiné osobě. Žalobkyně má za to, že v řízení dostatečným způsobem prokázal, že skutečně reálně nemohla ovlivnit to, kdo vozidlo užívá a jakým způsobem.

12. Žalovaný se v písemném vyjádření nijak nevyjádřil k nezákonnému posouzení zproštění odpovědnosti žalobkyně. Přitom v této souvislosti žalobkyně odkazovala na § 21 odst. 1 nového přestupkového zákona a tvrdila a dokládala, že ona v dané věci vynaložila veškeré úsilí, které bylo po ní možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalovaný se touto okolností v odvolacím řízení nezabýval a ani v písemném vyjádření k žalobě se k této otázce nevyjádřil.
13. Správní orgán je povinen zkoumat při rozhodování o tom, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také stránku materiální, tj. zdali zavinění jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (zda je společensky škodlivé).
14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nepřinesl podle žalobkyně s ohledem na uplatněné žalobní námitky nic nového a relevantního.

V. Posouzení krajským soudem

15. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
16. Žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Jedna z těchto námitek byla založena na tvrzeném zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí zákonem stanovené lhůty k jeho projednání, a to v důsledku nutnosti aplikovat novou a pro žalobkyni příznivější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud se proto v kontextu argumentace žalobkyně nejprve zabýval tím, zda vůči ní mohla být odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla uplatněna.
17. V době spáchání obou přestupků bylo v ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoveno, že: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* V pátem odstavci téhož zákona bylo dále uvedeno, že: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby^{38c)} nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*
18. V průběhu správního řízení došlo dne 1. 7. 2017 k nabytí účinnosti zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jako „přestupkový řád“), který zavedl nová pravidla ohledně délky a běhu promlčecích dob, jejichž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek (dříve také jiný správní delikt).
19. Podle ust. § 30 písm. a) přestupkového řádu: *„Promlčecí doba činí 1 rok.“*
20. Podle ust. § 31 odst. 1 téhož zákona platí, že: *„Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení*

jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“

21. Podle ust. § 32 odst. 2 téhož zákona: „*Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
22. V ust. § 112 odst. 1 přestupkového řádu je dále stanoveno, že: „*Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“*
23. V době svého přijetí přestupkový řád obsahoval rovněž ust. § 112 odst. 2, ve kterém bylo uvedeno, že: „*Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
24. Následně ovšem došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikován pod č. 54/2020 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), kterým bylo rozhodnuto o zrušení první věty ust. § 112 odst. 2 přestupkového řádu, neboť toto ustanovení bylo shledáno za protiústavní. Ústavní soud v citovaném nálezu mj. uvedl, že zbývající část daného ustanovení je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu zrušené věty první, tedy že se jedná o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt.
25. Poté však došlo k další změně právní úpravy intertemporálních pravidel zákona o přestupcích, neboť byl vydán nálezh Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikován pod č. 325/2020 Sb., kterým byla zrušena také druhá věta výše uvedeného ust. § 112 odst. 2 přestupkového řádu. V rámci odůvodnění daného nálezu Ústavní soud konstatoval, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat ke všem součástem trestnosti, pod které spadá také právní úprava běhu promlčecích dob stanovených zákonem k zániku odpovědnosti za přestupek.
26. Při posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je podle právního názoru Ústavního soudu nezbytné zohlednit celkový výsledek takového postupu z hlediska trestnosti, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. K porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde také za předpokladu, pokud by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za

přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by za užití nové právní úpravy byl již promlčen.

27. Krajský soud je toho názoru, že výše uvedené právní názory Ústavního soudu je nutné aplikovat také v nyní projednávané věci, a to s odkazem na ust. § 112 odst. 1 přestupkového řádu.
28. Ke spáchání přestupků došlo dne 20. 3. 2016 a 15. 3. 2017, přičemž prvostupňový správní orgán vydal příkaz (jež mohl mít za následek zahájení řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, ale i přerušení běhu promlčecí doby a zahájení běhu nové promlčecí doby) až dne 25. 9. 2017 a tento byl doručen žalobkyni teprve 2. 10. 2017. V důsledku tohoto pozdního postupu prvostupňového správního orgánu již nedošlo k přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby jak má na mysli § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 přestupkového řádu. Dle dikce posledně uvedených ustanovení mohl správní orgán předejít uplynutí promlčecí doby 1 roku pouze v tom případě, že by do 1 roku po spáchání přestupku (dříve správního deliktu) žalobkyni oznámil zahájení řízení o přestupku, resp. doručil výše zmíněný příkaz (tedy do 20. 3. 2017). Jelikož to správní orgán učinil až dne 2. 10. 2017 (bylo zahájeno řízení o přestupcích provozovatelky vozidla doručením příkazu), učinil tak opožděně a k 21. 3. 2017 došlo k promlčení odpovědnosti žalobkyně za předmětný přestupek. Vzhledem ke společnému projednání dvou přestupků (dříve správních deliktů provozovatele vozidla) v jednom správním řízení, budou oba přestupky sdílet stejný osud, nelze je nyní oddělit. V posuzované věci tedy platí, že k zahájení řízení o přestupcích (doručením příkazu) došlo opožděně až dne 2. 10. 2017, tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby (§ 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 přestupkového řádu). I když ke spáchání přestupků došlo v době platnosti a účinnosti „staré“ právní úpravy o odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla, obě správní rozhodnutí byla vydána již za účinnosti nové právní úpravy. Tuto krajský soud shledal za celkově příznivější pro žalobkyni (podle dřívější právní úpravy účinné v době spáchání deliktů by zanikla odpovědnost za správní delikt teprve v případě, že o něm správní orgán nezahájil řízení do 2 let, co se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let od jeho spáchání; podle této právní úpravy by ještě nedošlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt).
29. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že odpovědnost žalobkyně za přestupky zanikla dříve, než bylo ve věci pravomocně rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89; dostupný na www.nssoud.cz), pročez bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Tyto závěry jsou zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2020, č. j. 5 As 92/2019-39). Krajskému soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit.
30. Zbývajícími žalobními námitkami se již zdejší soud nezabýval, neboť by jejich vypořádání bylo nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, krajský soud shledal žalobní námitku týkající se zániku odpovědnosti za přestupek vlivem

uplynutí promlčecí doby stanovené zákonem jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl v souladu se správním řádem tak, že se prvostupňové rozhodnutí ve věci přestupku provozovatele vozidla podle § 86 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 112 odst. 1 přestupkového řádu ruší a řízení se zastavuje, protože zákonem stanovená lhůta k projednání přestupku uplynula.

32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla žalobkyně plný úspěch ve věci, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále za právní zastoupení. Právní zastoupení žalobkyně advokátkou v tomto řízení představují 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a repliky) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupkyně žalobkyně krajskému soudu nedoložila, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobkyni nahradit na nákladech řízení částku 13.200 Kč, a to k rukám její advokátky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.